

נשואין וגירושין - תוך שנה אחת

קירי! זה שלושה ימים שאני משרתת רגלי ממקום למקום לחפש חדר, ואיני מוצאת. כמה טובה ההרגשה שאני במשרדי, אבל כשאני נזכרת שעלי לחפש מקום לינה ללילה, נעשה לי רע. אתה ודאי מרגיש כמה כואבת המחשבה. אין בית ואין מנוחה. כשאני יוצאת מהעבודה, אני נעמדת ליד שער הבנין ומחססת לאיזה צד עלי לפנות, והרי אין לי בית בשום צד. שלשום, כשגמרתי את יום עבודתי, הייתי כה עייפה ורציתי לנוח מעמל היום. בחוף ירד גשם זועף, ועם טפות הגשם נטבלו אף דמעותי. חשבתי כמה אני אומללה, אבל כשזכרתי בך, יקירי, והפכתי למאושרת, ואחרי הכל מה תועלת בכבי?

הלכתי לנחמה ושפכתי את דמעותי, את כל מרי לבי. יומיים אחרי הנישואין, וכבר נסעת למחנה, והשארתי ללא קורת-גג. ואני יודעת שאין האשמה בך. לולא אסתה, שסידרה אותנו עד העצמות עם החדר שלה, הכל היה מסתדר. יומיים תמימים לא ראיתך, וחשבתי כי לא תבוא לחופשי. אבל אתה באת אתמול בלילה, לבוש בגדי-עבודה, וכמה הייתי מאושרת, כמה אהבתיך! הרגשתי אתמול כאילו הכרתך מחדש. נזכרתי בימים הראשונים להיכרותנו בשק, וזה הזכיר לי רבות. אתה הרגשתי היתה לי אתמול. כמה יקרות השעות בהן הייתי בזרועותיך! ממש כמו ירח הדבש שלנו! כאילו רק אתמול נישאנו, והלילה חלף מהר, ובבוקר היית צריך לשוב למחנה. הספקנו לאכול ארוחת-בוקר ביחד, וליומני לעבודה, ואתה נסעת.

★ ★ ★

ע מי חביבי. אין לך מושג כמה לבי דואב, כשעלי לשבת ולכתוב וכשאני אומרת לכתוב. הכוונה היא לכתובה שיכולה לגזול כה הרבה זמן, אך מה יש לי להפסיד? שום דבר! וביחוד טוב לי לשבת ולהיזכר ולהעלות וזכרונות העבר, כן... אני יכולה להתרכז, כי אני יכולה לעשות זאת כשאני יושבת ומקשיבה לשירי אהבה עצובים ולמוסיקה קלאסית יפה. או נוסכת עלי מין השראה שעוזרת לי להנות ולכתוב. וכשאני מדברת על העבר, הרי זה העבר של שנה תמימה. שנת נישואים כואבה. שנה של סבל, נדודים וכאבים!

כשאני זוכרת כמה אהבנו, וכיצד נישאנו, ובסופו של דבר סבל ויטורים היו מנת חלקי, הרי הדמעות חונקות את גרוני ועיני מתערפלות. אני יודעת שלא רצינו שזה יהיה כך. הרי כה אהבנו! אך כנראה כך גור הגורל.

★ ★ ★

ע מי יקירי, היום אני סוגרת את יומננו, או יותר נכון יומני שלי, זה הדף האחרון לפרשה הכואבה. התאריך הוא 16 ביוני, 1958. קיבלתי היום את גט הפיטורין מהאדם שאהבתי, ולמענו ויתרתי על דברים כה רבים. אך לא תמיד מצליחים נישואים שגולדים מאהבה. ישנם דברים רבים שעל האדם ללמוד, לפני אבדו את החופש היקר. עמדת רועדת. ירי רטטו כשפיסת הנניר נפלה אל תוך ידי, וזה אשר סימל את הגשר האחרון ביני לבין האדם שאותו חייתי שנה אחת מחיי. נפרדנו ואמרנו לעצמנו לנסות ולשכוח הכל, ואולי לזכור רק את הטוב מתוך כל הרע.

מלח גדמני באילת

אילת. זו לי הפעם הראשונה להיות באילת, העיר הדרומית של ארצנו. נוף נשגב, יופי בלתי נמצא. מין הוד ורוממות. עיר שהדמיון יצירה יפה יותר ממכחולו של ציור. עמדת דמומה במקומי והבטתי בים הכחול, בהרי החול הגבוהים והנישאים אל על. השמש יקדה מעל לראשי, שמש של חודש יוני, הרוח נשבה חמה.

בעתון מצרי - הידיעה הראשונה על מאסרן של שלוש "המוגלות הישראליות" שבאו ב"מכונית חיייל קנדי". המקרה כולו קיבל כיוון נרחב בעתונות המצרית ובעתוני העולם כולו, שדיברו על "רכבת המין תל-אביב-עזה".

הגעתי לאילת לאחר הפירוד. בחרתי בה, כי היתה כה רחוקה. חשבתי למצוא מעט מנות לנפשי. כך ציינו לי אותה. עיר שקטה, קטנה ויפה. רציתי לברוח מהשאון. היה לי זה יומי הראשון. אך כה הייתי מרוחקת לאדמה, עד כי שכחתי כי הגה רד הערב ועדיין לא סידרתי לי מקום לינה. ראיתי את השמש, כדור אש לוהט, שוקעת במערב, ומבין ההרים הנישאים מכיוון עקבה והגבול הירדני את הירח, כדור תכלת, צהוב ואדום צף מאחורי ההרים, והים חסר-הגלים, הים השקט הקורא אותך אליו בשקט. ובלילה, עת אשקוף אל הנמל הקטן, אראה תמונה נפלאה, אורות האוניות והסירות היבהבו את כבואתן. ראיתי את מי הים, והגלים שיחקו באורן הזורה. צל הספינות נשקף, והכל היה כה יפה. מרחוק היבהבו אורות עקבה העיר, כאילו מיד חלומות שרק בלילה צצה. כי רק האורות בלילה העידו על הימצאה. השקט היה תמיך אופף, כי לא יכולת לשמוע מה נעשה מאחורי ששת הקילומטרים. הקיצוץ מחלומי היפה וצעדתי לכיוון העיר. בתים לבנים השקיפו. מעט עצים וצריפים רבים. פה ושם חנויות קטנות ומספר בתרי-קפה. בית פיליפ מורי היפה בלט בכל הודו.

• אהובה אינה מפרטת כאן מה גרם לגירושין. לחברותיה סיפרה שבעלת נתן בה בנסות, לא רצה לעבוד, חי על משכורתה, היכה אותה.

קירי! נסעתי עם נחמה למחנה מתוך מטרה אחת. שבתי מסר לי כי נפצעת, וכמוכן שעשיתי מתוך הגיון ונסעתי לראותך. אך מה אוכזבתי כשהודיעו לי כי יצאת לחופשה שלאחר תפקידי. ידעתי כי הדבר הראשון שתעשה, תיסע ישר אלי הביתה, ואני מתארת לי מה היתה קשה האכזבה, אבל אני מבטיחה לך שאני אוכזבתי יותר ממך! גם נחמה אוכזבה. דבר ראשון כשהגיעה למחנה וירדה מהמכונית נפלה לתוך בוך, וכל הרגליים שלה היו שחורות. כשנכנסנו לצריף שאתה גר בכדי לשאול אודותיך, ולא היית, שטפה נחמה את הרגליים בצריף במים שצנחן הביא לה, ובמגבת שלך ניגבה אותן. אל נא תכעס אבל לא היתה לה ברירה אחרת.

אחר כך שבתי והחבר שלו יחיאל התחילו מחפשים את אורי בכל המחנה, ולא מצאו אותו. תאר לך כמה אוכזבה נחמה שלא מצאו אותו, ושתינו חזרנו עייפות ומרוב-זנז! שבתי ליוה אותנו עד לשער, סיפר לנו כי הם נוסעים לשרם-אלישיך. לאחר קשיים רבים הגענו בשעה 12 פחות עשרים לירושלים. אמא סיפרה לי שהיית, והיית בטוחה כי תספר לי. אני תקוה כי אינך כועס. נכון יקירי?

★ ★ ★

פי צצת אלי מהמחנה. היה נפלא לשמוע את קולך החביב. מעט הוקל עלי. מכיון שבתחלה כעסת מעט בגלל שנסעתי למחנה בלילה. עתה, כבר לא היית כועס. יקירי, ארגיש בדידות בגלל חסרונך. אחכה עד למוצאי-שבת עד לבואך, והרי זה יראה בעיני כשנה. אמרת כי דיברת עם קצינת-הסעד בענין הנישואין. יפה מצדך. אני מצדי הייתי מוכנה שנישא אפילו מהר, והייתי מחתרת על כל הטקס והנשף. בכל אופן אני משאירה הכל לשיקולך.

לעתים אני מרגישה כאילו שמפריעים לנו באושרנו. לשינוי יש כבוד עצמי. אנו

הסמל קארטר (נימיון) - איש חיל-החירום של האו"ם. שפיתה את שלוש הצעירות לבוא עמו לעזה. קארטר ראה בכך רק מעשה-קונדס משעשע. העבר לקנדה מיד אחרי המקרה, כשהוא משאיר אחריו את קרבנות מהתלתו בכלא.

צריכים לצפצף על ידדות של אנשים בלתי-רצויים. לשינוי יש משפחה בעלת שם בין חוגים מסויימים, ונשמור על כבוד המשפחה. אני כותבת הכל כי אני כה אוהבת אותך. כתבתי כאן כל מחשבה והגיה שלא היתה לי אפשרות להביעה בפניך. אני מרשה לעצמי לכתוב כל דבר שנראה לי הגיוני. אפילו אם הוא בלתי-רצוי. אני אוהבת אותך באותה מידה שאתה אוהבני, ואיני רוצה שאף אדם יפריע לנו, ולו יהי זה החבר הטוב שלך או החברה הטובה שלי. אקוה כי תבין ללבי?

★ ★ ★

ע מי יקירי! זה קרוב לשבועיים, ואולי כבר יותר, שלא כתבתי. לכן יושבת אני עתה להעלות את מאורעות השבועיים האחרונים. היה זה ביום ה-10 במרס, 1957. יום ראשון לאחר השבת, בה ספגנו את מכותיו של אבא. הוא שבר לך כסא על הראש. אולי זה ישפיע עליך לעובני. החלטנו להילחם חזק בכדי לזכות בנצחון. הלכנו למשרד הרבנות לסדר את גירות הנישואין. אז נתגלה לאבא, והוא החליט שיהסל אותנו. אמנם ביטלנו את התיק, אבל אבא שכח כנראה שאנחנו די מבוגרים בכדי להתסדר לבד. נסענו לתל-אביב בלי בעיות ונרשמנו לנישואין. על אבא הכל הייתי מאמינה, אבל על אמא? אמא שכה טרחה והתעייפה עד שגידלה אותי, ובמקום לאחל לי אושר, היתה יד אחת עם אבא. והברירה היחידה היתה לעזוב את הבית. ואני יודעת שעשיתי זאת על מנת שאבנה את ביתי שלי.

היו רגעים בהם התלבטנו היכן נוכל לישון ומה נאכל. אבל גם על קשיים אלה גברנו, כי המטרה שלפנינו ברורה. אחי בא חזרה לחופשה. אני מקוה כי האמת שספרנו לו היתה הסבר על מעשינו, ומדוע ניתקנו את הקשר עם הבית. היום אנו נמצאים יומיים לפני נישואינו, והרגשתי טובה מאד. אני מאושרת על אף חסרונם של הרבה דברים. אני מקוה כי גם הרגשתי טובה. יש לנו ידידים טובים, ועלינו פעם להודות להם. כמה טובה היא נחמה, שעזרה לנו, אביבה, אלכס, לאה ועוד, לכולם אנו חייבים תודה. כה הרבה יש לי לכתוב, אבל קשה לבטא הכל על נייר. אקוה כי אתה מביני. נשתדל להיבט. הייבט. לפעמים אני נעשית עצבנית מסיבות שצריכות להיות ברורות לך, אתה מתעצבן ואז...

ששני עולמות נפגשים, הרי הם מתפוצצים ונשארים רגיזים. מעט מעט יותר מצד אחד, והכל נעשה בסדר.

★ ★ ★

ביפו. בנישואינו השתתפו חבריך ליחידת הצנחנים, הצבאי הביאנו בכרית-הנישואין. היינו מאושרים.

★ ★ ★

שאנו. שלושה ימים בלבד היינו בצותא לאחר הנישואין,

כי בודדה ואומללה יותר מכל פעם אחרת בחיי. לאחר לנו כי אבא יפריע לנו אם נגור אצלה, נשארו ללא ה כי גם משבר זה יחלוף מהר.

15
שאלו את
לוחמי
לעצמם
זה תחילת
הנישואין
אני
מתגעגע
לך
אני
מתגעגע
לך